

bycz zyl. To, praji ton Knes, wukcze wy tejz, so wyscheze prajili: Ja nemozu so nicze-
ho kwalicz. Pŕchetoz hacz bych so ja runje
kwalicz zyl, so bym wuczeny, bohaty a moz-
ny, da moze nasch Knes a Boh prajicz: Lu-
by, swotkal masch ty to? Masch ty jo sam
wot so? Nje. Swotkal da? Neje wono moj
Dar? Haj, Kneze, twoje je to. Czohodla da
so ty kwalisch? Dyrbjal so njechto kwalicz,
da dyrbjal ja to czinicz, kiz ja tebi schitko da-
wam. Ty nedyrbjal jo czinicz, ale dyrbjal
prajicz: Hacz ja runje bohaty bym, da wjem
ja tola, so ty me we jenej jeniczkej Schtundzi
mozesch khudeho sczinicz. Hacz ja runje mu-
dry a wuczeny bym, da mozesch ty me sje-
nym Sslowom kBlasnej sczinicz. To rjeka
ponizny bycz, a so sam nenaduwacz, a dru-
hich nesazpicz, tehodla, so ty renisch, pobo-
nisch a bohatsisch by, dyzli drusy.

To by derje pjekuje byto, dy bychmy my
tajku Hordosz a Hofart pscheczimo Czertej
natozili, a prajili: Ja mam Boze Sslowo,
to wjem ja, stym bym tak wele Dobrego do-
konjal, so bym tudy teho, tam jeneho drube-
ho wuczil, troschtowal, a napominal. Ja
bym tu a tam Almozinu pomhal. To wjem
ja, so wono dobry Skutk je, a spytaj so,
Czercze, so by jo ty hanil! Pscheczimo temu
Czertej, praju ja, moze so to stacz, so my so
teho kwalimy, pschetoz my nimamy jo wot
neho; pscheczimo Bohu pak, wot kotrehoz
my schitko mamy, nedyrbimy my so kwa-
licz, ale so ponizowacz.

Tehodla nedyrbimy my teho Blischeho sa-
niczowacz, ale ŕebi tak myŕlicz: Dokelz schit-
ke Dary nascheho Knesa a Boha su, a wot
neho sameho pschindu; hacz ja runje tych-
ŕamych wjazy, dyzli moj Blischi, mam, da
ja tola wjem, so nasch Knes Boh sam Ssu-
dnik je, a moze ŕebi mojeho Blischeho, kiz
ljedom dzeŕaty Thel mojich Darow ma, je-
neho Poczinka dla, wjazy spodobacz dacz,

dyzli me, czohodla zyl da ja so njezeho kwa-
licz, aby posbjenyecz? Bojecz ja so dyrbu,
dyz wele mam, so bych tosame newuzitnje
newuziwal, a ŕebi pschezo myŕlicz, Boh czi-
ni jo po ŕwojim Spodobanju, jenemu da
won wele, druhemu malo; wono pak moze
bycz, so won temu nadnisch je, kotryz malo
ma. Ursacha je ta, tamny, kiz wele ma, dyr-
bi czim wjazy Botmolwenja dawacz, kotryz
pak malo ma, treba czim mene Stracha wu-
stacz.

Alle to ton Pharisajski tudy neczini, won
hacz najnekmanisch wot so wudawa: Ja
nejbym jako drusy Ludzo, tejz niz jako tuton
Zlonik. Ja dawam Dzeŕatk, ton Zlonik
jeno rubi. Ja nikoho nejebam, ton pak dra-
pe a drjeje schon Sswjet. Sjnym Ssto-
wom, ton Pharisajski steji we tych Myŕlach,
so je a ma schitko sam, ton Zlonik pak niczo,
a so nima niczo.

Alle ty dwojzy wulki Njeschniko a Sto-
szniko! Nedyrbjal ty wele wjazy tak prajicz?
Schto je to? Ja dawam moj Dzeŕatk ŕwjer-
nje, ja so poszju, a czinju tak wele, hacz mo-
zu, ale nemozu na to twaricz: Luby Kneze
Bozo, wono je twoj Dar, a je snadz na tym,
so so tebi tuton Zlonik ljeve spodoba, dyzli
ja. Tak bydzische won dyrbjal jeho wosche
so posbjenuecz, aby jemu tola pornjo ŕebi
hicz dacz, a prajicz: Wono na tym niczo neje
lejzane, hacz jedyn wele aby malo Darow
ma, ale hacz ma won nadneho Boha. Schto
da zu ja so posbjehowacz, a druhich saniczow-
wacz, dokelz schaf schitko na Bozej Ssmjel-
noszi lejzane je, a niz na tym, kajke Dary
njechto ma! Won pak jo neczini, ale spus-
cza so na ŕwoju Poboznosz, a runje njetk,
dyz won psched Bohom steji, a so modli.

Tak ze nam tehodla ton Knes sakasacz, so
my nascheje Poboznoszje dla nedyrbimy kro-
bli bycz a so tejz nichto tehodla sazwyblo-
wacz nedyrbi, hacz won runje do Njecha